

JOAN F. MIRA

“Com si València haguera estat tancada amb barreres de fil d’aram, de ciment i de policies cuirassats en tot el perímetre de l’antiga muralla, com si l’hagueren volguda assaltar feroçment bandes de bàrbars. Com si la milícia defensora hi hagués tingut llicència per donar solta als pitjors instints de la brutalitat humana.”

La batalla de Gènova

Ja supose que, amb aquest títol o amb altres d’equivalents, vostès deuen haver llegit els dies passats més d’un escrit i més de cent repartint a tort i a dret condemnes o justificacions als uns i als altres. Fins i tot poden haver escoltat –jo ho vaig veure en un noticiari de la televisió italiana– el portaveu del papa de Roma, senyor Navarro Valls, afirmant molt seriosament que el pontífex regnant no està amb els globalitzadors ni amb els antiglobalitzadors, sinó per damunt. Sensacional: el seu lloc és entre els núvols. Si són núvols rosats de vapor celestial o són núvols de fum policial, ja és una altra qüestió. Però jo, pobre mortal i simple observador del bon o mal temps que corre, he tingut la sensació no d’estar amb els de l’un costat ni amb els de l’altre, ni per damunt, ni per baix, sinó d’estar enmig. Quan dic enmig vull dir que, moralment, era com si em tocara de rebre les garrotes dels dos bàndols. I menstrestant, em feia molta pena el trist destí que li ha tocat a la ciutat de Gènova. Els genovesos, com és ben conegut, van ser durant alguns segles enemics navals, comercials i polítics dels catalans, i no deixaven passar ocasió d’enfrontar-se als nostres avis mercaders pel control de Sardenya, per les rutes de l’orient, o per la simple competència pels mercats, que se suposa que és la mare del progrés dels pobles i de la felicitat present o futura de la humanitat. De manera que la ciutat de Gènova no era mal lloc per enfrontar-se precisament a aquesta mena de problemes: si els mercats són la mare dels ous, si el comerç és la pedra filosofal, i si la competència insana o sana és el remei de tots els mals. No pensen vostès que els distingits caps de govern o d’estat (inclosos els sinistres Bush i Putin) tingueren com a objectiu provocar la desgràcia del més gran nombre possible d’humans, augmentar l’explotació dels miserables, enfonsar encara més en la pobresa els continents sencers que ja són massa pobres, o altres projectes igualment perversos inspirats no se sap si per la CIA, el KGB o com es diga ara mateix, i algunes multinacionals com ara Coca Cola, Telefónica, Renault-Nissan o el Deutsche Bank. Els vuit presidents reunits, més el senyor Romano Prodi, més els ministres i els experts que els acompanyaven, en realitat volien arreglar el món. El problema és que no saben com fer-ho, i si ho saben no s’hi acaben de decidir.

Per això no és mala cosa que els ho recorden a crits des del carrer algunes desenes de milers o centenars de milers de persones. I la cosa seria encara millor si el recordatori fóra simplement massiu, ordenat i pacífic. Algú ha escrit aquests dies que cal triar entre la injustícia i el desordre, com sempre. Però no és cert: rarament el desordre ha engendrat més justícia. Destrossar el centre de la bella ciutat de Gènova, convertir les seues places i carrers en un camp de batalla cruenta, espai per a la destrucció, els incendis i la sang, no passa de ser una violenta diversió de fills de casa bona. I Gènova no en té cap culpa. Jo, que estime aquesta ciutat, vista des de la mar quan hi arribes amb el sol ponent, vista des de dalt d’algun dels colls, o passejada per carrerons i per palaus, la imaginava sotmesa a un setge d’aire medieval. Com si València haguera estat tancada amb barreres de fil d’aram, de ciment i de policies cuirassats en tot el perímetre de l’antiga muralla, com si l’hagueren volguda assaltar feroçment bandes de bàrbars. Com si la milícia defensora hi hagués tingut llicència per donar solta als pitjors instints de la brutalitat humana. I jo enmig de la batalla, rebent de tots els costats. Que ningú, per favor, justifique la brutalitat policial. Que ningú justifique, tampoc, la destructiva diversió dels violents. O aleshores, és que ja tot es pot justificar. I també la batalla de Gènova hauria estat inútil.